

המקנא פרק ראשון סוטה

וסיף לעיל (ב' במסנה)
גה א מיוי פ"ג מסה'
סוטה הלכה ד'
גו ב ג מיי שם הל' ה'
גז ד מיי שם הל' ה':

* ואחר כך מביא חבל המצרי. צירושלמי מפרש: חבל המצרי וכפיפה המצרית צלחן משירי הלשכה, כחומת העיר ומגדליה. ולא ידענא אי סודר שנחנק צו וסיף שנהרג צו דלמרינן פרק "נגמר הדין" (סנהדרין דף מג.) דצלחן משל לצור, אי פירושו נמי משירי הלשכה, כי הכל.

תנינא ואחר כך מביא חבל המצרי. ולא ידענא

מאי פשיט מהכל טפי מהכל, דקמני: היא תגרה לו צללול, דמשמע דחבל מצרי צעינן ממנא. ועל כרחך לכתחילה למנוה צעינן, אבל לאו דוקא לעכב, דהיכא כתיב חבל המצרי או שום קשירה צמורה, ולמה היה לו לעכב? מיהו, המדקדק צפירוש רש"י לא קשיא מידי. דעיקר הנאחז קמנעיה ליה, אי משום מדה צמדה דוקא חבל, או משום שמיטת צגדים, הואיל וצריך לקשור צללול - לקשור חבל כדי ליפרע ממנה. מיהו, היכא דליכא חבל המצרי ואיכא צללול - לא מהדרנא יותר מדאי צמר חבל. **מיום** שחרב בהמ"ק וכו'. וה"ה דצומן הציט נהגו דין ד' מיתות ומי שנחמייצ צהן צלא עדים והתראה, שלא (ג) לדונו בסנהדרין, כדאמר צפ' "אחד דיני ממונות" (דף לו:). מעשה צרבי שמעון צן שטא, שהיה צומן הציט. דמניא, אמר רבי שמעון צן שטא: ארצה צנחמה אס לא ראיתי וכו' עד שהשיכו נחש. ומקשינן: והאי צר נחש הוא? והתני רבי חייא וכו'! אלא האי דנקט מיום שחרב ציט המקדש - מלחא דפסיקא נקט, דצטלו ארבע מיתות לגמרי. **מיו** שנתחייב סקילה. מקשי' מפרק "השוכר את הפועלים" (צ"מ דף פג.), דרבי אלעזר צרבי שמעון הוה מפסי גנצי, יומא חד פגע צההוא כוצס. אמר להו: תפסוהו, ותפסוהו, ותפסוהו, וזקפוהו. וקא צכי. אמר לו: רבי, אל ירע לך, שהוא צנו צעלו נערה מאורסה ציוה"כ, וזה שנחלה נחנק, ואמאי לא פריך: והאי צר הכי הוא? צר סקילה הוא! אבל לפרש"י לא קשיא מידי, דפירש המס: משום הכי נחלה - משום דכל הנסקלין נחלין. ויש לומר, דלאו דוקא נקט נופל מן הגג או חיה דורסו, אלא מעין מיתה שנחמייצ צה ינהג. ויש מפרשים: צנו צעל תחילה, דהויא לה צעולה, דמיתתו הויא צנחנא. אבל קשיא לרבי מהא דאמר צפריק "אלו הן הגולין" (מכות י:). דרש ריש לקיש: "והאלהים אנה לידו" - זה שנהרג צמוזד יושב תחת הסולם, וזה שנהרג צשווג עולה ונופל והורגו. והא לאו צר סקילה הוא? ומיח: אע"ג דלאו צר סקילה, מיהו מדה צמדה היא, דזרק על חצרו דרך ירידה הוא, כדכתיב (צמדנר לה): "ויפל עליו וימות", ואלו מתיס דרך ירידה. ואס הרגו צסיף - הקדוש צ"ה נפרע מהס צעינן אחר.

תוספות שאנץ

חבל המצרי מהו שיעקב בסוטה. תיבה למה יעקב והלא פריעה דכתיב בקורא אינו מעקב דהא אמר רבי יהודה אם היה לבח נאה אינו מגלה ואם היה שערך נאה אינו פורעו. וי"ל דכבר כרבנן דפליגי עליה דרבי יהודה. עוד (אית בירוי) [יש לומר] דקרא לא מייירי אלא היכא שאין לחוש להרהור. דין ד' מיתות לא בטלו מו שנתחייב סקילה או נופל מן הגג וקשה מראמרי (צמכות דף י? שנים אחר הדין שוגג ואחד הרג מויד הקב"ה מוכנן לפונדק אחר זה שהרג בשוגג עולה בסולם ונופל על אותו שהרג מויד ואמאי והא לא מתייב סקילה שזה שנופל עליו הרי כמו אבן שנופלת סקילה שנתנין על בריסו. וי"ל דמייורי שהנופל יש לו בידו סיף או סכין כשנופל על הבריו הוא מתו ראשו כסיף כמו שעושין במלכות:

יע"ז מ"ו

הגהות הב"ה

(א) רש"י ד"ה צהנו וכו' ואמרי שלית: (ב) ד"ה לילוח לו פירכה כנגדו כ"ל והל"ה: (ג) תוס' ד"ה מיום וכו' והתראה שלא הוי יבולין לדונו בסנהדרין:

גליון הש"ס

מתני' צמדה שארס מוודל. עיין סנהדרין דף י"ט ע"ב:

הבא מצמא מאי. אמרי רבנן שמונה לצי"ש ואלפיו היא טהורה - משום "ונפרו כל הגשמים", שלל צי"ש ע"מ ליהי תשד. וסנהדרין נוטות. התם. שהיא נסקלת - אין לה יסור גדול מנה לנחירות. תרתני מיתה וצוהה. מר סבר ביוצא עדיף ליה. קשוד על הצדס ושני לו תורה אור טפי מנערא דגופיה. הילכך מיתה יפה היא לו ליסקל לצוה, ואע"פ שצער ערוס וצמיה. * ורבי יהודה סבר: צערא דגופא עדיף ליה. וזו היא מיתה יפה לו - ליסקל ערוס. ואע"פ שצמיה, ולא יסקל לצוה וצמיה ערוס. בהני אית לה ביוצא מפה. שהיא ערומה עד לצוה ורצוה פרוש. וישן עליה פלטיטו וצב - גנאי הוא לה. שצדק צני אדס להחלוץ צדקס ערוס ומנעלו צנלינו, (ב) וצמרי: שלים ערטיל וסייס מסאני. שלים - מופשט, דממרגמינן "פשט" - ושלם. ערטיל - ערוס. משום דאמר מר. לקמן: צמדה שארס מוודל - צה מוודלין לו. היא חגרה לו. סגרה את עצמה צללול נאה להמנאות צפניו. צללול - צנדיל צלע"ו. תניתיה. דעיקר הצמח אינו אלא צדי שלל ישמנו. תרגמה לרש"א, דקמני: כל צוהה - חגשים. תרגמה. פירש אוקס. **מתני'** דף התחיל בעבירה תחילה. צדקס שפמיט היצד נהנה סמילה צקירוב צצה, לפיקס פלקס גרף סמילה לקלל אוקס, דקמני: "צמח ה' את רבך נוסלת ואת צטקו צצה" (צמדנר ה). **גמ'** ואע"ג דמדה. עצמה צמילה. שפסקו ארבע מיתות ציט דין. במדה לא פמיל. שמוודלין להס לעוצרי עבירה צמדה שמתפציציס צה. ומתיס צדוגמת אוקס מיתה. דאמר רב יוסף. הצימרה קאמר, דאמר רב יוסף נמי צעלמא, וכן פני כו'. דין ארבע מיתות. דין שמיס שהיא דוגמתו. נופל מן הגג. דומיא דסקילה. דקמן (סנהדרין דף מה.): ציט הסקילה הנה גבוה שפי קומות, אדס מן העדים צא ודקפו כו'. חיה דורסתו. חרי דוקסו צלפנרני ומפילו לחרך, וגס זה דומה לנסקל. נחש מבישו. והארס שורפו. נמסר למלכות. ומיתת מלכות מצינן את ראשו צסיף. והרג נמי סיף הוא, פדלמרינן צסנהדרין (דף צד:). צרוצבי. צומנל"ט, והוא חולי צגרונו. בצמאפה. צמוך אוקס סאה עצמה, פשפסה משלטה לצבדון - תריציה ואין לי אלא סאה. עבירה גדולה. תרבב. פני סאה. פרי וקס, דהיינו ג' קצין. תומן ועובלא. משקלות קמיס הן, ושעינן צצנא צצקרא צ"המוכר את הספינה" (דף צד:). וצמין שפל פרושה ופרושה וכו'. ואע"פ שלל נפרעו ממנו פעס ראשונה ושניה - לא ויתרו לו עליהס, אלא מנעטרפין לו אוקס לתצוין: לילוח לו (ג). פירסו לו. קנגדו. בפה. עפי.

ס"א ומר סבר

(סנהדרין מה. וט"ז)

כתובות סה:

(לקמן טז)

(מגילה יב:)

סנהדרין לו: ע"ש כתובות ל

ובסנהדרין ק. איתא ר' מאיר אומר וכו' וכן מוכרח להיות לפי מלי דמסוק הש"ס לקמן טו: דשמע"י מ' מאיר דקאמר היא האכילתו וכו' ע"ש צפרי"י וכן אי' בתוספתא ריש פרק ג' היה ר' מאיר אומר וכו'!

פניה